

DIUMENGE 21 DURANT L'ANY 2014

Oh abisme insondable misteri de Déu! Abisme que només la fe pot fer acostar i tastar per meravellar-se'n.

Com els dos diumenges anteriors, l'Església és cridada a un desenvolupament de la fe. Fe que desplaça la mirada posada en Déu. Fe que provoca la salvació. Fe que fa avançar els homes al pas dels projectes de Déu.

La fe és aquesta piqueta, aquesta estaca estable enfonsada en la terra que permet que enmig dels canvis, dels alt i baixos d'aquest món, el nostre cor estigui ferm allà on es troba l'alegria vertadera. I la vertadera alegria és conèixer Déu i viure de la seva vida. Llavors, Feliços aquells que com Pere sabran escoltar la paraula interior que els revela l'amor del Pare en Jesucrist. Feliços aquells que com Pere respondran amb tot el seu cor a la missió que se'ls ha confiat, no perquè siguin els millors, sinó perquè han posat la seva confiança, la seva fe, en Déu.

La litúrgia no s'equivoca quan ens fa pregar, després de la comunió en la riquesa del misteri eucarístic: Que la vostra misericòrdia que ens sobrepassa totalment, actuï en nosaltres, i ens curi de totes les pors, de tots els dubtes; transformau-nos, per la gràcia, com heu transformat Pere, i feu-nos tant generosos com ell que puguem agradar-vos en tota cosa.

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

APROFUNDIR AQUESTA PARAULA. Isaïes 22, 19-23.

Contràriament a son pare, Acaz, Ezequies va ser un rei segons el cor de Déu: "*Ell fou agradable a Déu, imitant en tot el que havia fet David, el seu avantpassat. Ell posà la seva confiança en Déu*" (1 Re 18, 4-5)

Malgrat aquesta bona voluntat personal, l'elecció que féu de Sobnà com administrador del palau reial que es mostrà de poc seny. Sobnà preferia els sosteniments polítics a la fe en el Déu que salva. És en un moment de recerques d'aliances diplomàtiques que intervé Isaïes fustigant violentament l'actitud de Sobnà. Si les paraules d'Isaïes són cinglants, com sovint, arriben també com a paraula de confort: Déu vindrà en ajut del seu poble enviant-li un servent fidel. L'home elegit, Eljaquim, rep la investidura solemne i el "poder de les claus" que manifesta una espècia de transferència de l'autoritat reial. Actuant en tot en nom del rei, el nou administrador de palau serà, a més, com una estaca en un lloc ferm. El que el fa ferm a aquest servent, és la seva fe indefectible en la fidelitat del Déu de l'aliança. Tal com una estaca clavada en Déu, única roca, la fe del servent no vacil·larà.

És després d'haver confessat la seva fe que Pere rebrà aquest "poder de les claus" per a l'Església.

El nou governador, aprovat per Déu com el seu "servent" serà Eljaquim. El nou elegit actuarà com a "pare" atent a les necessitats dels habitants del regne, a diferència de Sobnà, el seu predecessor. Però es tracta també de dir la seva estreta associació amb el rei. Perquè el títol de "pare" és un títol reial (Aixa a Is 9, 5: l'Emmanuel serà "pare per sempre"). A més rebrà "la clau de la casa de David", és a dir de la família reial i del seu palau. I Déu tindrà per absolut el seu poder d'obrir i tancar, un poder portat amb l'estabilitat d'una estaca fixada en la terra, a diferència de l'inconsistent Sobnà.

Confiant-li "les claus del regne dels cels" Jesús associarà Pere més estretament encara a la seva dignitat reial de Fill de Déu i li prometrà la mateixa estabilitat, pel bé de la seva Església.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector prepararà la seva lectura per poder-la proclamar amb senzillesa. Així, doncs, estarà atent als diferents elements:

- L'adreça: *El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei*
- La condemna: *et faré caure del pedestal et derrocaré del lloc que ocupes...*
- l'elecció de Déu: *Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim...*
- els termes de la investidura: *el vestiré....li posaré....li donaré autoritat....*
- la promesa: *el fixaré com un clau, una estaca en un indret segur...*
- els fruits de l'acció de Déu: *serà un pare pels habitants de Jerusalem... serà un trono gloriós per a la família del seu pare.*

El salm 137

La fe és al cor del salm 137, la fe en el Déu que escolta la veu del seu fidel, el salva i l'enforteix: *Quan jo t'invocava, m'has escoltat, has enfortit la meva ànima.*

El salm també està amarat d'un meravellament semblant al de Pau, davant l'insondable grandesa de Déu que continua incansablement el seu disseny de salvació: *el Senyor m'ha escoltat... ho ha fet tot per mi.* Brolla espontàniament dels llavis, l'acció de gràcies desbordant: *T'enaltesc amb tot el cor, Senyor, t'enaltesc.. perquè tu ets el Déu de l'aliança, fidel a la teva voluntat d'amor.* Ell, el Déu inefable, que no es pot dir, que habita amunt, que és excels, que veu els humils, res no escapa a la seva misericòrdia. És per açò que el salmista pot dir: *et vull cantar a la presència dels àngels,* ells que canten eternament l'amor de Déu, l'amor que és Déu.

El salmista acaba amb una pregària que és també una professió de fe: és perquè l'amor de Déu és etern que ell continua incansablement el seu disseny de salvació, que no abandona l'obra de les seves mans.

SEGONA LECTURA. Rom 11, 33-36

PER APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

La conclusió del capítol 11 de la carta als romans, és un himne meravellat que Pau fa brollar del més profund de si mateix. Clama la seva fe en els dissenys impenetrables de Déu en favor del món. *Oh profunditat de la riquesa, de la saviesa del coneixement de Déu!* Profunditat, abisme: des de la primera paraula, Pau situa el seu auditori davant la transcendència absoluta de Déu que expressa, a la vegada, la immensitat, l'inexplorat, i l'inabastable. Déu és abisme, profunditat de riquesa, de saviesa i de coneixement. És ric en glòria, en bondat, en paciència, però sobre tot en misericòrdia. Aquesta riquesa la comparteix amb el seu Fill que ha vingut a aquest per enriquir-nos (2 Cor 8, 9). La saviesa de Déu s'ha revelat en Crist crucificat, *"força i saviesa de Déu"* (1 Cor 1, 25) i el seu coneixement que sobrepassa tot coneixement humà ha esdevingut accessible a tothom en el Crist: El mateix Déu que digué: *Que la llum resplendeixi enmig de les tenebres, és el qui ara ha resplendit en els nostres cors;* així som il·luminats amb el coneixement de la glòria de Déu, que brilla en el rostre de Jesucrist. (2Cor 4, 6).

Situat davant d'aquest inefable misteri, Pau no pot deixar de cridar: *Ell és la imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat per ell totes les coses, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons i sobirania, potències i autoritats. Tot ha estat creat per ell i destinat a ell. 17 Ell existeix abans de tot, i tot es manté unit gràcies a ell.* (Col 1, 15-17).

Al cor de l'abisme d'amor misericordiós del Pare hi ha el Fill en qui Déu ha volgut que tota cosa tenguí el seu acompliment total (Col 1, 19). No hi ha altre camí de salvació, tant pels jueus com pels pagans convertits, que passa pel Crist saviesa de Déu. Glòria a ell per sempre. Amén.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

La lectura d'avui no presenta dificultats particulars. Demanarà ser llegida amb calma donant la importància necessària a cada paraula, sense èmfasi. Es tracta d'una contemplació meravellada, però no etèria.

PER APROFUNDIR L'EVANGELI DE MATEU 16, 13-29

L'evangeli d'aquest diumenge presenta clarament dues parts distintes i per tant lligades: el diàleg amb els deixebles i la promesa feta a Pere. Ell lligam que dóna sentit a les dues parts és la professió de fe de Pere: tu ets el Messies, el fill de Déu vivent!

En el diàleg amb els deixebles, s'evidencia que la gent no han comprès qui és Jesús. No el coneixen pel que és, encara que entrevegin en ell un profeta, un enviat de Déu. Després que Jesús interroga directament els deixebles: Per a vosaltres qui som jo? És Pere, com a portaveu dels Dotze que respon.

La resposta que Mateu posa en boca de Pere anticipa la seva pròpia fe i la dels primers cristians, tal com serà formulada després de la resurrecció de Jesús: Jesús el Messies, serà, aleshores, plenament reconegut com a Fill de Déu, és a dir, igual al Pare.

La resposta de Jesús és en forma de benaurança: feliç tu, benaurat tu, i la benaurança és un do de Déu. Pere és anomenat amb el seu nom propi, Simó, per manifestar que ell, el fill de Jonàs és portat més enllà dels seus límits humans pel do de Déu. Només el Pare pot revelar la divinitat del seu Fill: Ningú no coneix el Fill, fora de Pare (Mt 11, 27).

Pere, per la seva fe, esdevé la pedra sobre la qual Crist construirà la seva Església. No ens hem d'equivocar, Pare no podrà ser aquesta roca solament perquè ha fonamentat la seva vida sobre Crist. Com Eljaquim, a la primera lectura, serà una estaca inamovible perquè Déu és la roca. I si ell rep les claus del Regne com un ministre totpoderós, és perquè viu en una total dependència de Déu.

Quan Mateu mostra Jesús posant el fonament de la seva Església sobre la persona de Pere del qui l'única virtut és haver escoltat el Pare indica que el vertader pilar, la columna de l'Església és la fe. Fe viva, fe vivent en el cor d'un home, aquí Pere, però en tot home. Aleshores el poder de la Mort, les forces del reialme de la mort no podran dominar, l'Església.